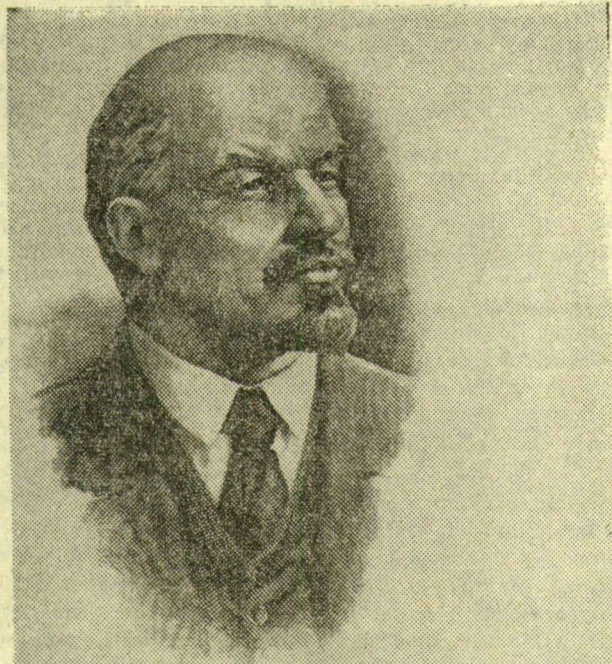

A párt régi harcosainak

Kommunistának lenni nehéz harcot jelent. Harcot az embertelenség, a kizsákmányolás, a szellemi és fizikai nyomorúság ellen, harcot az alkotó emberek nagygyá emeléséért. De nemcsak harcot, hanem gyakran lemondást, fokozott felelősséget, másokért való sok-sok ámatlantkodást is. Kommunista csak az lehet, aki szereti a rendet, a fegyelmet, van türelme másokat tanítani és elég ereje szembe szállni minden gszsággal, értetlenséggel, kishitűséggel. Ha kell fegyvert markol a ferdalomért, de a szerzőszámogatásban is példát ad környezetének, mert a szocializmus, a kommunizmus győzelme számára nem tehet hite megingathatatlan. És az elismerés? Jólesik nekik, mint bárkinek, aki becsüli önmagát, mégsem ez sarkallja őket szüntelen a jobbra. Törekvésre, hanem saját meggyőződésük. A sok küzdés és fáradozás csak ritkán tör meg, a múlt évek inkább megacélozzák akaratukat.

Naponta találkozunk, beszélgetünk Szegeden is olyan kommunisákkal, akiket az elnyomatás nehéz évtizedei, az ellenforradalom börtönei sem törtek meg soha, szabadságunk hajnala óta pedig mintha megfiatalodtak volna. Többben közülük már túl vannak életük delén, mégis hallatlan vitalitás jellemzi őket. Segítenek ahol csak tudnak, buzdítják, lelkesítik az ifjabb nemzedékhez tartozó elvtársakat. A párt régi harcosai ők, s most, szabadságunk 20. évfordulója alkalmából tisztelettel köszönti őket az egész dolgozó társadalom.

Március 22-től április 2-ig, a párt-alszervezetek finnepi taggyűléseket tartanak. Ezeken a felszabadulási megemlékezve méltatják azoknak az elvtársaknak a munkásságát is, akik már húsz éve, vagy még ennél is régebben kap-

UNGVÁRI ZOLTÁN

ELVTÁRSNAK, A PÁRT RÉGI HARCOSÁNAK
A NÉP SZOLGÁLATÁBAN KIFEJTETT MUNKÁJÁÉRT
A FELSZABADULÁS 20. ÉVFORDULÓJÁN

MSZMP KÖZPONTI BIZOTTSÁGA

Kovács János

ták meg a piros tagsági könyvecskéjüket. A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának határozata értelmében a pártnak ezek a régi harcosai a nép szolgálatában kifejtett munkájukért, Lenin elvtárs arcképével díszített emléklapot és igazolványt kapnak. Mind az emléklapot, mind a róla szóló igazolványt Kádár János elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának titkára írta alá. A

szegedi párttaggyűléseken összesen 1580-an kapnak ilyen emléklapot. Több alapszervezet könyvekkel és más ajándékokkal is kedveskedik a párt régi harcosainak, hogy ezzel is kifejezzék az elvtársi kollektíva megbecsülését. Ugyanezek a taggyűléseken 65 leszerelő szegedi munkásor kapja meg az öt-éves szolgálatért emlékérmét és a vele járó emléklapot.

Vetik a fűszerpaprika magját

A szegedi fűszernövény körzetben — amelynek központja a szegedi járás homokvidéke, valamint Hódmezővásárhely környéke és Békés megyében Orosháza határa — megkezdődött a magvetés. Az előkészített fémzárolt magot a tsz-ek már hetekkel ezelőtt kivitték s csak a munkákra alkalmas időt várták. A dolgozó vállalat termelteségi osztályához érkezett jelentések szerint egyre szaporodik azoknak a közös gazdaságoknak a száma, amelyek meleg-, illetve langyoságokban nevelik a palántákat. Ennek az agrotechnikai módszernek az az előnye, hogy már május elején hozzáláthatnak a szabadföldi palántázáshoz. Ezáltal tiztizenöt százalékos hozamnövekedésre számíthatnak.

A gyorsan növekvő külkereskedelmi igényekre való tekintettel tovább bővül a paprikás táj: hétezerszáz holdra kötöttek termelési szerződést. Ebből ötezerhétszáz hold jut Csongrád és ezernegyszáz hold Békés megyére. A legnagyobb „paprikás” közös gazdaság a rözkei Kossuth Tsz, amelynek tábláin félezer holdat foglalnak el az idén az ültetvények.

A palántázás nem jelent különösebb gondot a szövetkezetnek. Az idén száznál is több különböző típusú ültetőgépet üzemeltetnek s alig lesz olyan terület, ahol kézi erővel kell rakni a növényeket.

A mienk védelmében

Tízerek vérvé vált már megénkben is az egészséges felfogás, hogy amit együtt szeretünk, azt együttes erővel úgy kell óvni, mint a szemünk világát. Kommunisták és pártönkivüliek tömegei igyekeznek azon, hogy a valamikor „annyi bajt és lármát szülő” enyém fogalmat a miénk váltsa fel, az emberek tudatában, s ez a fáradozás nem eredménytelen. Folyton gyérül azoknak a száma, akik csak az egyéni tulajdon szentségére esküsznek, a társadalom vagyonát pedig húzható-vonható prédának tekintik. Tapasztalatok egész garmadája vall amellett, hogy a kőműves, vagy a sertésföldözök már mind természetesebben szól rá a társára, ha az, enyves kézzel nyúl hozzá ahhoz az értékhez, amely a kollektíva erőfeszítésének gyümölcse. Leginkább ott válik ez magától-értetődő gyakorlattá, ahol jól működik a pártszervezet, ahol példamutató kommunisák, munkásörök, társadalmi ellenörök, öntudatos tanácsotagok, önkéntes rendörök stb. ügyelnek a fegyelemre, a rendre. A ruhágyárban, az építőipari vállalatnál, a paprikafeldolgozóban és másutt is elmondják ezek az elvtársak, hogy ha mindenki jóindulatú ellenöre lenne kollégájának, kevesebbszer kellene kinyitnia a börtönajtónak.

Es itt jutunk el ahhoz a nézethez, amely a társadalmi tulajdon védelmét csupán munkahelyi lopásokká, rendöri ügyé egyszerűsíti. Pedig sokkal bonyolultabb a dolog. Jóllehet a rendörési beavatkozás többnyire sikerrel jár, egymagában mégsem elégséges. A nyomozások során néhány millió forint társadalmi kár megtérül, de ez csak gyenge hányada annak az összegnek, amely a felelőtlen-ség, a laza ellenörzés, a „nagyvonalúság”, vagy a hanyag-ság következtében meg veszendőbe. Nem egy tsz-ben például ősszel kint felejtik a földekben a munkagépeket és tavaszig megessi őket az idő. Máshol sok pénzbe került kész tervdokumentációt kell papirkosárba dobni, mert a beruházó közben mást gondolt, s jelentős módosításokat követel a tervben. Ilyenkor általában elmarad a felelősség-revonás, mert mindenki az objektív meg a szubjektív okokkal hozakodik elő, a szükséges feltételeket hiányolja és így tovább. Gyakori jelenség a magyarázkodás is. Néha ázik, rothad a garmadába hordott kukoricatermes, nagy öröme a varjaknak és a verebeknek, de az illetékesek minden elképzelhető okot felhoznak saját mentességükre. Pedig gyakran egyszerűen arról van szó, hogy nem gondoskodtak idejében megfelelő tárolóhelyiségről. Olykor megessi, hogy ha valahol valamely gyanús ügy vizsgálására kerül sor, a felesleges szervek — nehogy rájuk is árnyék vetődjék — inkább mentetik a felelősöket, hivatkozva korábbi dicséretes munkájukra. Mire való ez a jófiúskodás és kinek használ?

Elég általános jelenség a „kicsire nem nézünk” szemlélet is, különösen ott, ahol több milliós értékkel gazdálkodnak. Talán mondani sem kell, hogy a „figyelemre sem méltó” apró tételek ilyen helyen gyakran 15—20 ezer forintokat is kitesznek. Tönkremegy bizonyos mennyiségű élelmiszer a gyárban? Hát istenem, ki tehet róla — mondják egyes érdekelték. Azt nézik, az a fontos számukra, hogy belefér-e a kálóba vagy sem. Ha igen, részükrol minden rendben van. A közvélemény persze mindez látja, sőt napról napra ítéletet mond a túrheterlen jelenség fölött, követeli a felelősségrevonást, de mindez cseppet sem zavarja a „nagyvonalú” gazdaságvezetőket. Felfokozott energiával igyekeznek kimagyarázkodni, tiltakoznak, hogy miért éppen bennük keresik a hibát, hiszen ők nem tehetnek semmiről.

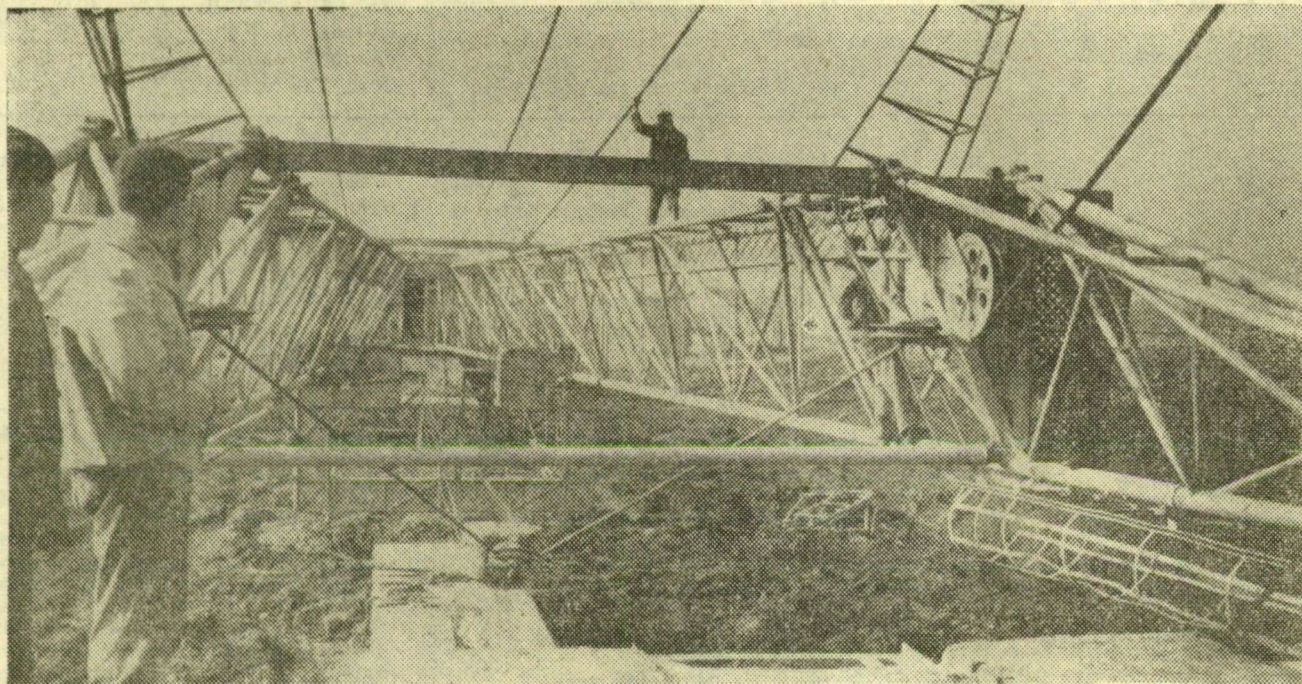
Igen, legtöbb helyen a szemléletmód tarthatatlan. Egy-egy bűncselekmény leleplezése — bár fontos feladat — csak annak bizonyítása, hogy az adott vállalatnál semmit sem tettek a megelőzés érdekében, senki a kisujját sem mozdította a lazaságok megszüntetéséért. Persze a népgazdaság érdekei gyakran olyan esetekben is büntetőeljárást követelnek, amelyek valamikor nem minősültek bűncselekménynek. Ha valahol egy meghatározott célra szolgáló összeget a felsőbb hatóság engedélye nélkül más célra használnak fel, látszólag nem éri sérelem a társadalmi tulajdon. De csak látszólag, mert valójában — a következményeket tekintve — súlyos közösségi kár származhat belőle. Vagy említhetjük az ellenörzéseknél itt-ott tapasztalható liberalizmust. Furfangos, ügyeskedő egyének ezt jól kihasználják önös céljaikra. Az építőipari vállalatoknál találkozhatunk azzal az abszurd jelenséggel, hogy egy ember papír szerint a vállalat valamelyik munkahelyén dolgozik, közben — munkaidő alatt — maszk-munkát végez, s így két helyen szedi fel a fizetést. Tény, hogy akadnak olyanok, mint a nemrég letartóztatott Takács István, Gál József és Szenté Sándor, a Csongrád Megyei Állami Építőipari Vállalat vezető beosztású alkalmazottai, akik az irányításuk alá tartozó kőművesek egy csoportjával magánépítkezéseket végeztek. Rendben van, most már felelni fognak teateikért, az viszont felháborító, hogy hónapokig lavirozhattak a felületes ellenörzés következtében.

A becsületes emberek egészen természetesnek veszik, hogy a tolvajt lefűleli a rendörség. Megértik, hogy akinél a szép szó, a nevelő igyekezet csödöt mond, annál adminisztratív intézkedéseket kell alkalmazni. Az viszont felháborítja a józan közvéleményt, ha a nagystílű pazarlások esetében csak süket csend, vagy legfeljebb sugdolózás a következmény. Már széltében-hosszában beszélük, hogy Hódmezővásárhelyen a református temető mellé terveztek egy üzemot, s emiatt mintegy 280 sírt máshová kell áttelepíteni. Az üzemnek nagyon örül mindenki. Ez az intézkedés azonban — mint a Beruházási Bank Csongrád megyei fiókjának vezetője elmondotta — előbecslések szerint közel kétmillió forintjába kerül a népgazdaságnak. Vajon nem lenne-e helyesebb békén hagyni a halottakat, az új üzemot a temetőtől távolabb telepíteni, az exhumálás tetemes költségeit pedig más építkezésekhez felhasználni?

A társadalmi tulajdon védelme tehát az egész társadalom feladata, a rendörség, az ügyészség munkája ezt csak kiegészítheti. Azt a szemléletmódot kell szívós és következetes nevelő munkával megváltoztatni, hogy az állam pénzére csak szavakban kell vigyázni, a valóságban lehet markolni, szórni, pazarolni felelőtlenül. Nem ártana, ha a pártszervezetek olykor egyetlen napirendi pontként csak a társadalmi tulajdon védelmének problémáit vitatnák meg a taggyűléseken és utána hasznosítanák a tapasztalatokat. Az e téren elért eredmények kétségtelenek, de távolról se megnyugtatók. Az a célunk, hogy az emberek éppúgy megmozduljanak, felháborodjanak és nyomozni kezdjenek a társadalmi tulajdon ellen elkövetett bűncselekmények, felelőtlenkedések esetében is, mint amikor saját zsebükrol tűnik el az óra vagy a pénztárca.

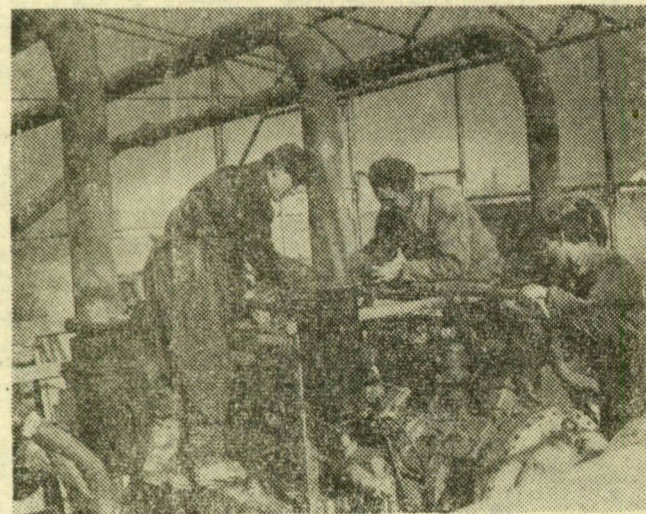
F. NAGY ISTVÁN

Talpra áll a fekvő óriás

(Somogyiné felvétele)

Még néhány igazítás és a köteleket húzó motorok talpra segítik a fekvő óriást

Osváth István főgépész, valamint Szabó István, Györi Miklósi szakemberek bejáratják a motorokat

Heverő óriásként fekszik a tápéi Tiszatáj Tsz kertészeti-nek szomszédságában a hosszú fűrótorony vasváza. A szerelők az utolsó munkálatokat végzik, a gépészek bejáratják a 12 hengeres motorokat, s — amennyiben a műszaki szemle kedvező lesz — hétvégén megkezdhetik a fűrást. Tápén kísérleti nagy-üzemot létesítenek, mely a termálvíz energiáját nyáron is hasznosítja. A kút vize óránként 3 millió 600 ezer kalóriát biztosít majd, melyvel 12 ezer négyzetméter primör zöldéskombinátot, öt sertésfiatlatot, négy hizlaldát, valamint az épülő szarvasmarha-tenyészetet és tejházat fűtik.

A Szovjetunió a Budapesti Nemzetközi Vásáron

A májusban megnyitandó Budapesti Nemzetközi Vásáron a Szovjetunió gazdag anyag-gal képviselheti magát. Ott lesznek a Lihacsov és a Moszkvics autógyár termékei, szerszámgépek, műszerek, fényképezőgépek, porcelán tárgyak, műanyag fajtátekok stb.

A szovjet kiállítási csarnok látogatói megismerkedhetnek majd a Szovjetunióban folyó építkezés arányával és stílusával. Eredeti nagyságban, teljes bútorzattal költözik Budapestre egy háromszobás moszkvai lakás.